

Thomas Pedersen: Medens denne Lovgivning i sin Oprindelse kun tog Sigt paa ganske normale Forhold ved Tilsyn af tilfældige fremmede og rejsende, saa har de politiske Forhold i den sidste halve Menneskealder jo udviklet sig saaledes, at det i høj Grad er blevet et Spørgsmaal om politiske Flygtninge, det her drejer sig om. De politiske Omvæltninger, Revolutioner, der har fundet Sted i Ulandet, har jo bragt en Strøm af Flygtninge ud over Grænserne ind i andre Lande, og disse Mennesker har været nødt til at føre et for dem alt andet end heldigt Liv. Fra gammel Tid har der jo eksisteret en vis Asylret i de allerfleste Lande for politiske Forbrydere. Et Land som England har gennem mange Aar været særdeles berømt for den Asylret, den Opholds- og Arbejdstilladelse, man gav de Folk, der var nødt til at flygte fra et mere despotisk Land. For Danmarks Vedkommende har jeg ogsaa haft Opfattelsen af, at man ydede en Asylret, men det er i Øjeblikket en ret begrænset Asylret, man yder, i hvert Fald de politiske Flygtninge, der kommer andetsteds fra; det er bl. a. fastsat — ogsaa i denne Lov —, at disse politiske Flygtninge ikke maa tage Arbejde her i Landet. De maa altsaa ikke prøve at forsørge sig selv med deres Hænder eller Hjerners Arbejde, men er nødsaget til at leve paa andres Bekostning; de maa ikke deltage i nogen som helst politisk Agitation, for saa vidt den er fjendtlig indstillet over for Staten eller Statens Institutioner, og det vil antagelig kunne udlægges saaledes, at en politisk Flygtning gerne maa indstille sig paa den politiske Linie, som det ærede Medlem Hr. Pürschel af Det konservative Folkeparti, Venstrepartiet eller Det frie Folkeparti nu engang repræsenterer, han maa gerne kunne udføre et Stykke Arbejde, der er i Overensstemmelse med disse politiske Partiers Retningslinier, fordi det maa antages, at disse Partier ikke er fjendtligt indstillet over for den nuværende kapitalistiske Stat — hvorimod et politisk Arbejde, der gaar i Retning af den socialistiske Vej ud af Samfundsmisæren, eller i den Retning, der repræsenteres af Retsstatspartiet, der heller ikke kan siges at være venligt indstillet over for de nuværende Samfundsforhold, men gerne ønsker at faa en helt anden Retsstat end den nuværende, ikke kan tillades, og det kan heller ikke antages, at disse politiske Flygtninge maa beskæftige sig med noget som helst kommunistisk Arbejde, der jo ogsaa er, skal jeg sige fjendtligt indstillet over for Staten selv.

Der er altsaa her en Skillelinie for,

hvad det er for politisk Arbejde, der kan tillades, og en uretfærdig Skillelinie, synes jeg. Det kan være rigtigt, at Staten tager den Forholdsregel, at Udlændinge ikke maa beskæftige sig med ellers tage Del i nogen Agitation, der er ulovlig inden for vedkommende Lands Omraade; men naar det er en lovlig Bevægelse, der foregaar, lovlige Agitation i det hele taget, synes jeg, det er ret meningsløst, at politiske Flygtninge, der ikke har nogen Forbrydelse paa deres Samvittighed, ikke faar Tilladelse til at deltage i det almindelige politiske og offentlige Liv i det Land, hvor de nu engang har slaaet sig ned. De kan heller ikke faa nogen som helst Hjælp eller Understøttelse af offentlige Institutioner; de maa, hvad det almindelige Ophold angaar, nøjes med at henholde sig til den private Velgørenhed, det vil sige de Flygtningeorganisationer, der findes, og som i det væsentlige tager sig af disse politiske Flygtninge. Jeg forstaaer saa udmærket godt, at Livet maa være svært for alle disse Mennesker; det er mange Gange hele Familier, der har været nødt til at flygte, og det kan være unge Mennesker, der ikke er ældre, end at de end ikke har lært noget som helst Fag og altsaa staar fuldkommen blottede for al teknisk Kunnen og ikke ser, at der overhovedet er nogen Fremtid for dem.

Hvis det havde været Udlændinge i al Almindelighed, det her drejede sig om, kunde man sige, at saa kunde det danske Samfund og andre Samfund skyde alt Ansvar fra sig, saa kunde man sige til dem: I kan rejse tilbage til det Land, I kommer fra, det har et Ansvar over for jer og jeres Fremtid, og det har vi ikke. De mange, mange politiske Flygtninge, der er skyllet ud over Europas Lande, har jo intet Fædreland, de kan tage tilbage til; det er et meget stort Problem, der her rejser sig for dem; de kan ikke tage tilbage, fordi det maaske betyder Døden for dem, i alle Tilfælde en mangeaarig Fængselsstraf.

Derfor synes jeg, at Danmark som et demokratisk Land har et vist Ansvar for disse Mennesker og deres fremtidige Liv, og derfor mener jeg, at det Lovforslag, der i Øjeblikket ligger paa Folketingets Bord, i nogen Grad maa lempes for disse Mennesker. Der maa naturligvis tages alle politimæssige Forholdsregler over for de Forbrydere, der kommer hertil eller gerne vil hertil, dem skal vi ikke holde Haanden over, men for dem, der af Nød og Trang har maattet flygte fra deres Hjemland, maa vi, saa vidt det er os muligt, prøve at lette Vilkaarene. Dette gælder i Øjeblikket navnlig